

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

CESTA 9

TINA FRENNSTEDT

Ljundeni

Odložené prípady: Cesta 9

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tina Frennstedt

Odložené prípady: Cesta 9 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

CESTA 9

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

CESTA 9

TINA
FRENNSTEDT

Ljndeni

2004

MAX VRHOL RÝCHLY pohľad ponad plece, zložil nohu z pedála a nastražil uši, či opäť nezačuje zvuk motora. Prudký lejak bol čoraz silnejší, no kým okolitú tmu nepreťali svetlá blížiaceho sa auta, bolo všetko v poriadku. Nemal sa čoho obávať. Tep sa mu spomalil a po chvíli sa vrátil do normálu.

Zrejme sa ho len nejakí znudení, podgurážení mladíci snažili vystrašiť. No i tak sa mu zdalo čudné, ako málo áut v ten sobotný večer stretol na ceste.

V hustnúcej tme počul svoj vlastný dych a pravidelné vŕzganie pedálov. Z priľahlého lesa sa ozýval šum borovic, do ktorých sa podchvíľou opieral nárazový vietor.

Práve vo chvíli, keď sa opustená cesta stáčala doprava, opäť sa mu za chrbtom zjavili dva ostré kužeľe žiarivého svetla. Otočil hlavu a pozrel za seba. Nemusí to byť to isté auto, pomyslel si. Rovnako ako predtým, vodič podišiel tak blízko, že sa takmer dotýkal zadného kolesa jeho bicykla, no ani tentoraz čo i len náznakom nedal najavo, že by ho chcel zraziť. Možno len pre silný dážď nevidel na cestu.

Takto pokračovali asi minútu. Auto sa ho stále držalo ako kliešť, sunulo sa sotva dva – tri metre za ním so zapnutými diaľkovými svetlami. Čo touto hrou na mačku a myš sleduje?

V diaľke na okraji cesty zbadal svetlo. Dom. Konečne natrafil na ľudí. Uvažoval, že by tam zastal. Už bol takmer pri ňom, cez rozsvietené okno videl do kuchyne. V tom okamihu sa k nemu auto dostalo tak blízko, že takmer stratil rovnováhu. Max zrýchlil a naposledy zaškútil smerom k oknu. Zdalo sa mu, že v ňom

zbadal siluetu ženy. Pred očami sa mu zjavila tvár jeho mamy Gunnely. V stredu spolu s otcom majú prísť na jeho vystúpenie.

Kľukatá cesta opäť zmenila smer a únava, z ktorej mu pred chvíľou oťažievali viečka, sa razom rozplynula. Odrazu bol celkom bdely.

Zvuk motora utíchol a keď sa obrátil a zažmúril do tmy, zbadal, že auto zastavilo. Potom vyplo svetlá. Max zabrzdil, položil jednu nohu na zem, zastal a nehybne ho pozoroval.

Jeho dlhý čierny vlnený šál bol premočený a ťažký a omínal ho na krku. Prehodil si ho cez plece a pozrel na svoje oranžové nohavice, ktoré boli tiež celé mokré. Aj jeho kožené rukavice začínali premokať. Prsty mal skrehnuté, ruky stuhnuté a netúžil po ničom inom, len dostať sa do tepla a vyzliecť si mokré šaty.

Eadové kvapky dažďa ho bodali do líc ako ihličky.

Na tomto úseku cesty chýbalo pouličné osvetlenie, no pred sebou mal už len krátku trasu, kým odbočí na pobrežnú cestu, ktorá viedla priamo k jeho domu. Ešte raz vrhol krátky pohľad na auto, naskočil na bicykel a pokračoval v ceste.

Po tvári mu stekali cícerky dažďa, plavé polodlhé vlasy mal zlepené a zmoknuté a triasol sa od zimy. Staromódne svetlo na prednom kolese bicykla vrhalo slabý biely lúč na asfalt pred ním. Dynamom neprestajne ticho bzučalo.

Koľko mohlo byť hodín? S ostatnými sa rozlúčil pred barom tesne po záverečnej, teda pár minút po jednej. Podnik bol celý večer plný na prasknutie, vo vnútri vládol ruch a hluk. Jeho priatelia zamierili do Malmö na akúsi párty a on odrazu oľutoval, že nešiel s nimi a teraz musí šliapať do pedálov sám, v daždi a v tme. No pred vystúpením potreboval byť v špičkovej forme, inak by všetky tie hodiny strávené za klavirom vyšli nazmar.

Reťaz bicykla zaprašala. Zatiaľ nemal čas bicykel odniesť do servisu, ale aj tak mal v pláne kúpiť si nový.

Dážď naberal na intenzite a Max si z vrchnej pery oblizol zopár kvapiek zmiešaných s potom. Keď za sebou opäť začul tlmený zvuk motora, takmer spadol z bicykla.

Oslepujúce reflektory si ho opäť našli. Max sa prudko obrátil a začal rýchlejšie šliapať do pedálov. Srdce mu búšilo opreteký, zatiaľ čo sa auto rýchlo priblížilo a zostalo za ním v tesnom závese. Nemohlo to byť to isté auto, nie tretí raz po sebe. Odrazu zablikalo. Dve krátke bliknutia diaľkovými svetlami, akoby mu chcel vodič niečo povedať. Potom opäť zavládlo ticho. Auto znova zastalo a zhaslo svetlá. Max odhodlane pokračoval vpred, z celej sily šliapal do pedálov, srdce mu tlklo ako o preteky. Z tmy pred ním sa vynorili ďalšie svetlá. Konečne na niekoho natrafil. Max pribrzdil, zoskočil z bicykla a hodil ho na zem. Nákladné auto v protismere sa k nemu rýchlo blížilo a Max skákal hore dolu, mával rukami a kričal: „Zastavte! Zastavte!“

No nákladný automobil ani len nespomalil. Max ďalej divoko mával rukami nad hlavou. Žeby ho nevidel?

„Zastavte! Prosím, zastavte!“ kričal so zúfalstvom v hlase.

Nákladiak zmizol v zákrute a okolo Maxa sa opäť rozhostila ťaživá tma. Zuby mu od zimy hlasno drkotali. Zažmúril oči a rukou si ich prikryl na ochranu, keď ho znenazdajky oslepili dva veľké biele kužele. Mierili priamo naňho a znova zablikali.

Pripravený na útek zdvihol bicykel zo zeme, pričom z nich ani na okamih nespustil zrak.

Vyskočil na bicykel, naklonil sa nad riadidlá a ozlomkrky sa pustil vpred. Vytrvalý dážď mu bránil vo výhľade, žmúril do tmy a hľadal výjazd, no všade navôkol videl len čierny asfalt a kmene stromov. Max sa zdvihol zo sedla a šliapal postojacky, aby získal väčšiu rýchlosť.

Noha sa mu zošmykla z pedála, ktoré sa odrazu krútili príľahko.

„Dopekla!“ zahrešil.

Reťaz sa už zase uvoľnila. Zároveň za chrbtom začul známy zvuk motora. Svetlá opäť zablikali. Začínal sa obávať, že z tejto šlamastiky so zdravou kožou nevyviazne.

Celým telom mu prudko trhlo dopredu, keď auto narazilo do zadného nosiča jeho bicykla. Druhý náraz však už neustál a zrú-

til sa do priekopy pri ceste. Tvárou dopadol do vlhkej trávy a kú-
tikom oka videl osvetlené predné koleso svojho bicykla, ktoré sa
čoraz pomalšie krútilo vo vzduchu.

UTOROK 16. APRÍLA 2019

KRIMINÁLNU INŠPEKTORKU TESS Hjalmarssonovú len máločo dokázalo vyvieš z miery. Aj v tých najťažších situáciách si dokázala udržať chladnú hlavu. Ale teraz, keď sedela na pohovke v presvetlenej, harmonickej čakárni plnej sviečok a tónov meditačnej hudby neprestajne prúdiacich z reproduktorov, mala čo robiť, aby zachovala rozvahu.

Rukou prešla po sivej ovčej kožušine na pohovke. Na policičke vedľa nej ležali hračky a detské knižky. Ešte stále môže odísť, jednoducho sa zdvihnúť a vyjsť von dvermi. Nikto by jej na to nič nepovedal, nikto by ju neodhovárал ani neprotestoval. Nikomu nebola nič dlžná a nikomu nič nesľúbila. Len sama sebe. A práve preto to pre ňu bolo také ťažké a desivé. Jediný človek, ktorého mohla sklamať, bola ona sama.

Z dverí na opačnom konci chodby vyšla akási žena. Tess si ju premerala a žena sa usmiala, no zároveň sa zdalo, že je celkom zahľbená do svojho vlastného sveta.

Tess si spomenula na svoju sestru Isabel a pomyslela si, že ju možno predsa len mala poprosiť, či by s ňou nešla. No Isabel nemala ani potuchy o tom, čo mala Tess v pláne. Vlastne o tom nevedel vôbec nikto. Najprv si chcela byť stopercentne istá, že toto rozhodnutie je výlučne jej vlastné.

Žena prešla k recepčnému pultu. Zrejme sa chystala zaplať. Žeby už bola na rade? Vchodové dvere sa otvorili a slnečné lúče, ktoré dopadli na koberec sa jej odrazu zdali také lákavé. Tess zhlboka vdýchla čerstvý vzduch, ktorý razom naplnil čakáreň.

Ak v nej prevládal práve tento pocit, že nechce nič iné, len otvoriť dvere a utiecť, tak to možno naozaj nebol až taký dobrý nápad. Načiahla sa za svojou čiernou koženou bundou ležiacou na pohovke vedľa nej.

Sotva päť metrov. Stačí, aby prešla päť metrov a je vonku. Práve sa chystala vstať, keď sa dvere opäť otvorili a vyšla z nich plavovlasá žena v bielom plášti.

„Therese Hjalmarssonová?“

Tess sa prinútila k úsmevu. Teraz sa už z toho nevyvlečie.

TESS SA OBRÁTILA a zahľadela sa na pieskovú fasádu budovy z prelomu storočia, v ktorej sídlila klinika.

„A teraz už môžem len čakať,“ povedala si ticho sama pre seba a vtiahla do pľúc svieži, jarný kodanský vzduch.

Kráčala smerom k námestiu Kongens Nytorv a snažila sa potlačiť čudný pocit, že v sebe nesie DNA cudzieho človeka. Keď sa nad tým človek zamyslí, je to skutočne bizarné.

Celé jej telo ovládla zvláštna zmes radosti a chaosu. Práve uskutočnila presne to, o čom bola ešte donedávna presvedčená, že nikdy nespraví. No zároveň na seba bola hrdá a tešila sa, že svoju túžbu po dieťati prestala brať na ľahkú váhu a odhodlala sa splniť si svoj sen celkom sama. V súčasnej situácii ani iná alternatíva neprichádzala do úvahy. Napriek tomu si však stále nedokázala predstaviť, že by mala byť tehotná.

Posledných pár mesiacov jej však tento nápad čoraz viac vrátil v hlavu a napokon prekvapila samú seba, keď zdvihla slúchadlo a dohodla si termín na klinike v Kodani. Podstúpila všetky vyšetrenia a vyplnila potrebné formuláre, na základe ktorých mali vybrať darcu podľa výšky či farby očí a napokon počkala, kým jej telo bolo pripravené na posledný krok.

Na klinike asistovanej reprodukcie strávila necelú hodinu a po celý čas sa tu cítila prekvapivo príjemne. Miestnosť, v ktorej vykonávali umelé oplodnenie bola zariadená domácky a útulne a ani náznakom nepripomínala nemocničné prostredie. A hoci sem prišla sama, bez partnera či priateľa, nikto ani len okom nemihol a nedal jej najmenší dôvod, aby sa cítila trápne alebo nepatrične.

„U nás sme zvyknutí na všetky možné konštelácie,“ prehodila zdravotná sestra po dánsky a ukázala Tess kryoskúmvky so zmrazenými spermiami, ktoré jej mali čoskoro vložiť do tela.

Potom Tess, ktorá nedávno oslávila štyridsiate druhé narodeniny, vysvetlila, že zrejme bude musieť absolvovať minimálne desať inseminácií, kým sa jej podarí otehotnieť. Tess si v hlave rýchlo spočítala, že ju celý tento nápad napokon môže vyjsť na viac než päťdesiatisíc korún. A keď bolo po všetkom, so sestričkou sa zhodli na tom, že najlepšie by bolo, keby sa už nemuseli vidieť.

Bolo utorkové popoludnie a mnohí obyvatelia Kodane sa tešili na blížiacu sa veľkonočné sviatky a užívali si prvé slnečné lúče na terasách reštaurácií a kaviarní, ktoré nedávno otvorili. Tess sa zahľadela na lode Nyhavnu a pobrežie vodného kanála lemované radmi stolov a stoličiek.

Zaumienila si, že odteraz sa všetko vráti do starých koľají. Po tom, čo sa jej podarilo objasniť starý prípad nezvestnej Anniky, nedokázala v sebe nájsť motiváciu opäť sa s plným nasadením pustiť do práce.

Posledné mesiace na policajnej stanici boli poriadne rušné. Nedostatok pohybu, nezdravá strava a zlý životný štýl si vyžiadali svoju daň a jej nadriadený, šéf oddelenia závažnej kriminality Per Jöns dostal infarkt. A tak ako v každom inom pracovnom kolektíve, aj na polícii šéfova neprítomnosť okamžite zamiešala karty. Viacerí kolegovia sa snažili využiť situáciu a zaistiť si postup na kariérnom rebríčku.

Tess mala neodbytný pocit, že sa čosi chystá, a intuícia jej našepkávala, že to pre ňu nebude dobrá správa. Odjakživa dokázala vopred zavetriť blížiacu sa zmenu. Túto schopnosť zdedila po nebohej tete Thei a doteraz ju nikdy nesklamala. Vždy keď sa rozhodla počúvnuť varovný signál, ktorý sa rozozvučal v jej vnútri, ušetrila si mnohé starosti. Súčasné okolnosti však boli príliš neprehľadné a zatiaľ netušila, ako svoju schopnosť využiť vo svoj prospech.

Napriek tomu vedela, že by mala s Makkonenom súperiť o povýšenie a chopiť sa príležitosti rozšíriť pole pôsobnosti seba aj svojej skupiny. Mala by poukázať na svoje úspechy a nechať si zvýšiť plat aspoň o pár tisíc. No v skutočnosti nemala záujem o vyššie postavenie v hierarchii vedúcich pozícií a ustavične zvädzdať mocenské súboje. Zákulisné hry ju nebavili a oveľa radšej sa venovala skutočnej, poctivej policajnej práci. Zhovárať sa s pozostalými, čítať starú policajnú dokumentáciu a uchopiť ju z novej perspektívy, vypočúvať podozrivých. To bola jej parketa. No i tak ju kdesi hlboko vnútri škrelo, že Makkonenovi v podstate vyzametala cestičku k vytúženému cieľu.

Jej súkromie sa vyznačovalo predovšetkým snahou pohnúť sa ďalej po rozchode s Angelou a vybudovať si nový život bez nej. Na pokoji jej nepridal ani nečakaný rozvod rodičov a starosti o otca, ktorý sa s ním nedokázal vyrovnáť. A namiesto toho, aby sa konečne poriadne venovala aj sebe samej, radšej sa zahltila prácou.

Možno práve preto sa pred chvíľou nechala v Kodani umelo oplodniť. V snahe nájsť nový zmysel života, pohnúť sa vpred, darovať si druhú šancu a dopriať si niečo, na čom jej skutočne záležalo.

Keď kráčala okolo hotela D'Angleterre, spontánne sa rozhodla, že si chvíľu posedí na terase jeho kaviarne. Skoré jarné slnko príjemne hrialo a dnes sa nemusela ponáhľať naspäť do práce.

Skúmala svoje telo a snažila sa pocítiť, či sa v ňom niečo zmenilo, no rýchlo si uvedomila, že na čosi také je ešte priskoro.

Tess uvažovala, že väčšina žien by pri takejto výnimočnej udalosti zatelefonovala najlepšej priateľke, aby sa s veľkou novinkou podelila. Ona sama mala v živote asi štyri osoby, s ktorými si bola skutočne blízka, pričom s jednou z nich sa takmer nevidala. V mysli sa jej vynorila Angelina tvár a pomyslela si, že práve v takýchto okamihoch si človek uvedomí, čo je v živote naozaj podstatné a ako veľmi si treba ceníť ľudí, ktorí sú pre nás najdôležitejší.

Čašník jej priniesol čaj v malej striebornej kanvičke a o pár sekúnd sa vo vrecku jej koženej bundy rozvibroval mobil.

„Marie“ svietilo meno na displeji.

Možno dokonca päť, pomyslela si Tess a pridala si svoju kolegyniu, kriminálnu inšpektorku Marie Erlingovú, na pomyselný zoznam najbližších.

„Toto nemá žiaden zmysel. Totálna strata času,“ hlesla Marie, ktorá nikdy zbytočne nechodila okolo horúcej kaše.

„Kde si?“ spýtala sa Tess.

„Vo štvrti Möllan, chodím tu hore-dolu a snažím sa vypočuť svedkov tej štvrtkovej prestrelky. Chalan je úplné neviniatko, ozajstný svätec. Bol doma a balil darčeky pre svoju mamu k narodeninám, keď ho postrelili.“

„No to iste.“

„Jeho register trestov je taký dlhý, že by sme ním mohli vytapeť celé naše poschodie,“ dodala Marie.

Tess bolo Marie úprimne ľúto. Vyšetrovanie prestreliet medzi gangmi patrilo k najnevďačnejším aspektom ich práce. Šanca objasniť ich a nájsť páchatelov bola minimálna a vyčíňanie gangov sa presúvalo z okrajových get čoraz bližšie k centru Malmö, tej „krajšej“ tvári mesta. A v takom prípade nebolo podstatné, že samotný zločin sa väčšinou nijako nedotkol zvyšku bežnej populácie.

„Navyše,“ pokračovala Marie, „to znamená, že ma strčia do tímu s čerstvou vraždou na krku. Nevedela by si ma z toho nejako vyslobodiť? Obávam sa, že každú chvíľu ma z Makkonena porazí.“

„Uvidím, čo sa bude dať robiť. Dúfam, že veci sa čoskoro dajú do pohybu,“ odvetila Tess.

Marie, ktorá bola za bežných okolností pevnou členkou oddelenia odložených prípadov, bola dočasne prevelená na oddelenie vražd pod vedením Olu Makkonena, ktorý nedávno získal titul kriminálneho komisára. Takéto prerozdeľovanie zdrojov začalo byť v prípade Tessinej skupiny, ktorá práve neriešila žiaden páľčivý prípad, čoraz častejšie a Tess to začínalo poriadne liezť na nervy.

„A čo ty? Kde si? Prídeš dnes do kancelárie?“

Tess sa na slnkom zaliatej terase hotela D'Angleterre cítila ako malá blicujúca školáčka.

„Uvidíme, možno neskôr. Popravde, dnes som si vzala dovolenku.“

„Si chorá?“

„Nie, len mám voľno. Potrebovala som si niečo vybaviť.“

„Mimochodom, keď už ťa mám na linke, chceš vedieť, ako dopadlo včerajšie rande?“

Och nie, už zase, pomyslela si Tess a prevrátila oči.

Od rozvodu bola Marie široko ďaleko najhorlivejšou užívateľkou aplikácie Tinder. Tess by neprekvapilo, keby si z toľkého prechádzania palcom po displeji privodila syndróm karpálneho tunela. Navyše si svoje skúsenosti a úspechy vo svete randenia rozhodne nenechávala len pre seba.

„A mám na výber?“

„Nie, ale poteším ťa. Žiadne sa nekonalo. Moja najmladšia dostala horúčku a Tomas nedokáže zvládnuť všetky tri deti naraz, keď jedno z nich ochorie. Ale ten Sebastian, čo som sa s ním stretla minulú stredu...“

Marie sa rozosmiala a po chvíli pokračovala: „Síce viem, že v tejto oblasti nemá veľa skúseností, no počula si už o fenoméne nervózneho penisu?“

Tess zaškúlila k vedľajšiemu stolu a Marie nečakala na odpoveď.

„Bol naozaj strašne milý a citlivý, ale skrátka to nešlo. Tak som si o tom čosi načítala a zdá sa, že toto je pravý dôvod. Všetko by sa malo vyriešiť, keď sa do toho zamiešajú emócie. Zvláštne, povedala by som, že ja fungujem presne naopak.“

Marie pokračovala a Tess sa stratila vo vlastných myšlienkach, keď pohľadom zablúdila k páru, ktorý prechádzal okolo kaviarne a tlačil pred sebou kočík.

„Takže dvojnásobné fiasko v priebehu jedného týždňa. Na druhej strane aj odložené rande sa stále ráta ako rande. Každopádne, musím už končiť, mám plné ruky práce, ale ešte sa ti ozvem. Maj sa a uži si sviatky.“

Typická Marie, pomyslela si Tess, keď položila. Napokon to vyznelo, akoby jej zavolala ona a vyzvedala, čo má nové v milostnom živote.

Tess zaplatila, vstala a ponáhľala sa na stanicu, aby stihla najbližší vlak naspäť do Malmö.